

Warszawa, dnia 23 listopada 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 226/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSR del. Justyna Dolhy

protokolant: protokolant sądowy stażysta Paulina Sobota

przy udziale młodszego rachmistrza M. F. - przedstawiciela Naczelnika (...) Urzędu Celno-Skarbowego w W.

po rozpoznaniu dnia 23 listopada 2018 r.

sprawy J. B., syna Z. i K., ur. (...) w K.

oskarżonego o przestępstwo art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 4 k.k.s., w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 26 października 2017 r. sygn. akt II K 339/15

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zwalnia oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych w II instancji, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI Ka 226/18

UZASADNIENIE

J. B. został oskarżony o to, że w dniu 14 grudnia 2014 r. na drodze krajowej nr (...) w miejscowości W. w samochodzie marki K. (...) nr rej. (...) wspólnie i w porozumieniu z R. G. przewoził towar akcyzowy w postaci 7.300 paczek (146.000 sztuk) papierosów różnych marek bez polskich znaków akcyzy, wprowadzonych na teren Unii Europejskiej przez nieustalone przejście graniczne, bez przedstawienia ich organowi celnemu, o wartości celnej 8.230,00 zł stanowiących przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 2 i 6 kks w zb. z art. 86 § 1 i 4 kks w zb. z art. 54 § 1 i 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks, gdzie należności wynoszą z tytułu cła – 4.740,00 zł i podatku akcyzowego – 111.699,00 zł (podatek VAT – 28.674,00 zł), tj. o czyn z art. 65 § 1 i 3 kks w zb. z art. 91 § 1 i 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 9 § 1 kks.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 26 października 2017 r. w sprawie o sygn. akt II K 339/15 oskarżony J. B. został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa skarbowego, za które Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 250 stawek dziennych z ustaleniem wysokości stawki dziennej na kwotę po 95 zł, orzekł przepadek dowodów rzeczowych na rzecz Skarbu Państwa oraz zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł oskarżony, który zarzucił dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej oceny dowodu w postaci zeznań funkcjonariuszy oraz nie uwzględnienie sytuacji materialnej oraz zdrowotnej oskarżonego przy wymiarze kary. Oskarżony wniósł o weryfikację wyroku lub uchylenie go.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, iż Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie. Ustalenia faktyczne zostały poczynione na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, ocenionego w sposób wszechstronny z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy ocenił materiał dowodowy w sposób kompleksowy odnosząc się do wszystkich zgromadzonych i przeprowadzonych w toku rozprawy dowodów. Sąd wywiódł prawidłowy wniosek w przedmiocie winy oskarżonego, brak również podstaw do zakwestionowania wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary. Stanowisko skarżącego sprowadza się w istocie rzeczy do polemiki z przeprowadzoną przez Sąd pierwszej instancji oceną dowodów i wyprowadzonymi na jej podstawie ustaleniami faktycznymi.

W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty poczynione w apelacji i zaprezentowana przez oskarżonego argumentacja nie zasługują na uwzględnienie. Przede wszystkim należy zauważyć, że kwestia przyczyn, z powodu których oskarżony opuścił pojazd jak i miejsce, w którym przebywał na stacji paliw nie mają żadnego znaczenia dla ustalenia przez Sąd i przypisania oskarżonemu wypełnienia znamion przestępstwa skarbowego. Jak słusznie bowiem wskazał Sąd Rejonowy pojazd, którym poruszał się oskarżony wraz z R. G. zarejestrowany był na żonę oskarżonego R. B. (1), nie sposób więc logicznie uznać, że oskarżony nie miał wiedzy i świadomości co do rodzaju przewożonych tym pojazdem rzeczy. Dodatkowo wskazać należy, że twierdzeniom oskarżonego co do braku jego wiedzy o asortymencie przewożonego towaru przeczy jego ilość oraz fakt zakrycia go plandeką. Jak wynika ze znajdujących się w aktach sprawy obiektywnych i jednoznacznych dowodów w postaci fotografii (k. 45 i 54) zafoliowane papierosy zajmowały cały obszerny bagażnik samochodu K. (...), który jest dużym i komfortowym samochodem typu Van oraz umieszczone były przy fotelach pasażerów. Fakt zakrycia przewożonych papierosów płachtą świadczy o chęci ukrycia przewożonego towaru. Powyższe okoliczności wskazują wymownie oraz logicznie na to, że oskarżony R. B. (2) doskonale zdawał sobie sprawę z tego jaki towar jest przewożony samochodem jego żony, którym kierował jego kolega R. G. i że wbrew twierdzeniom zawartym w środku odwoławczym nie są to legalne artykuły fryzjerskie. Również twierdzenia oskarżonego zawarte w apelacji dotyczące jego woli przyznania się do popełnienia zarzucanego mu czynu już na etapie postępowania przygotowawczego należy uznać za polemiczne z uwagi na to, że oskarżony jest osobą dorosłą i doświadczoną.

Odnośnie zaś stawianego przez oskarżonego zarzutu dotyczącego nie wzięcia przez Sąd Rejonowy pod uwagę jego sytuacji majątkowej i zdrowotnej przy wymiarze kary stwierdzić trzeba, że Sąd karę ukształtował w sposób zasadny, uwzględniając dyrektywy wymiaru kary w tym również cele kary w zakresie prewencji szczególnej jak i ogólnej. Natomiast schorzenia oskarżonego nie stanowią podstawowych okoliczności branych pod uwagę przy wymiarze kary i nie mogą równoważyć oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia oskarżonego słusznie uznanego przez Sąd I instancji za znaczny. Stwierdzić ponadto należy, że z orzeczenia o stopniu niepełnosprawności oskarżonego wynika, że może on wykonywać pracę. Oskarżony karę grzywny może uiścić w ratach, ewentualnie odbyć w sposób zastępczy w postaci prac społecznie użytecznych czy zastępczej kary pozbawienia wolności (art. 185 kks i art. 186 kks).

Mając na uwadze powyższe, nie podzielając żadnego z zarzutów apelacyjnych, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy stwierdzając ponadto, że nie jest on dotknięty innymi wadami, które powinny być brane przez sąd odwoławczy pod uwagę z urzędu.

Uwzględniając sytuację materialną oskarżonego, który nie uzyskuje obecnie stałych dochodów i będzie miał obowiązek uiszczenia zasądzonej kary grzywny, Sąd zwolnił go od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa.

SSR del. Justyna Dołhy